

moraju da teku. Po svaku cenu. Sve ovo, čitava ova zbirka priča, ne traje više od dva sata čitanja. Šta da učinim sa svojim sećanjem koje seže samo sedamdesetak strana u prošlost? Moram da izmišljam. Sve što govorim čista je izmišljotina. Ali kritičari, ti sušičavi moljci, ipak će pronaći nešto za sebe. Ne bi trebalo da budem tako strog prema kritičarima. Zaista ne bi trebalo. Jedini će oni ozbiljno uzeti moju tugu, moju pustoš, moju samoću. Sve to ne vredi ni prebijene pare, a opet je tužno i pusto. Usamljen sam. Da li je *moj* pisac usamljen? Pretpostavljam da jeste. Znam to odnekud. Sve veze nisu neopozivo pokidane. Možda čak mogu da ga zamislim: sedi za piscim stolom u uglu sobe; svetlost lampe se zelenim abažurum osvetljava samo list papira i ništa više. Ne mogu da vidim njegovo lice. To je razumljivo. Ja ne mogu da vidim ništa, mogu da kažem *vidim*, ali ne i da vidim. Ne mogu čak ni da zamislim njegovo lice. To je razumljivo. Ne, ne, to nije razumljivo. Osećam da katkada ustaje od stola, napravi nekoliko koraka po sobi, popije gutljaj čaja i vraća se da piše. Kako bih voleo da mogu da mu kažem da sve to nema smisla, ali čak i da mogu da mu to kažem, ne bi imalo smisla, jer on piše, on je taj koji čini da govorim da bih voleo da mu kažem da nema smisla. Mislim da i on zna da nema smisla. Njemu je bar lakše. Piše sat, dva, tri najviše, onda izlazi nekuda, a ja ostajem *ovde*, u ovim ravnim monotonim rečenicama, u samoposluzi. Ništa ne čini da mi boravak svojoj priči učini snošljivijim. Bar da hoće da se igra rečima da ubaci nekakve crteže. *Ali ne! Svršeno je da crtežima!* To nisam rekao ja, prethodnu rečenicu nisam izgovorio ja. Da li je moguće da pisac snishodi sa svog Parnasa, da gubi i poslednju distancu između literature i života govoreći mi:

– Kaži šta te muči?

– Vidiš, govorim mu *smušeno*, čineći *strašan* gaf time što smećem s uma da se užasava prideva *smušen* i *strašan*. – Vidiš, hteo sam toliko toga da te pitam, a sada, kada mi se konačno ukazala prilika, ostajem bez reči. Na primer, ovo: ko sam ja? Imam puno uspomena, ali one kao da ne pripadaju meni. Na momente sam pomišljao da sam ti. Bog mi se obratio sa *pesniče*. Onda sam mislio da sam Bob Horn. Ne znam zašto. Da li ti znaš ko sam? Ako znaš, zašto to kriješ? Zašto nećeš da mi kažeš?

– Ne znam, zaista ne znam ko si ti. Znam samo da si izgubljen u samoposluzi. I to da si hteo da isečeš vene. Ali to ništa ne znači. Ja ne znam ni ko sam ja. Moje ime takođe ništa ne znači. I sam sam hteo da isečem vene. Bilo je to pre nekoliko godina. To je prst sudbine. Podjednako smo izgubljeni; ti sa te, ja sa ove strane papira. Misliš da sam svemoćan, da je tok priče moj hir. Uveravam te da nije tako. Ne znam zašto je priča počela onako kako je počela, niti znam kako će završiti. Znam samo da *mora* da teče. Mora imati 30 strana. Više strpljenja. Gotovo smo na polovini.

I onda ponovo tišina. Najteže je u pričama to što nikada ne možeš biti siguran da li si razgovarao sa nekim ili sam sa sobom. Možda zato što priči postoje samo dve dimenzije. Nešto tu nedostaje. Da li sam razgovarao sa piscem ili je sve to bio običan efekat o neobičavanja? Toliko bih želeo da znam šta je posredi. Sat, bezbedan visoko na zidu, širi kazaljke i pokazuje da je to *nemoguće*.

Sumnjam, sumnjam da ću uspeti da izdržim svih trideset stranica. Previše je to za mene. Vreme ipak prolazi; sat mi pokazuje da je pola tri. Više ne osećam ni najmanju netrpeljivost prema njemu. Moram priznati: vreme u kojem nestajem moja je izmišljotina. Satovi su tu samo dekor. Kad bolje razmislim, nije *vreme* ono što me je nerviralo kod njega. Ne! Besneo sam zato što je dosadan, što bez kraja ponavlja jedno isto: tik-tak, tik-tak. Izgovorio je to *tika-tak* bar milion puta za ovo vreme. Ostatak noći ja sam ćutao, a on blebetao sve dok mi nije pokazao da je pet do šest i da se samoposluga uskoro otvara. Konačno! NEŠTO se beše iskrivilo. Nije ni čudo. Čitavu noć sam presedeo na njemu. Ispravio sam ga tako da je opet bilo NEŠTO. Nikada neću saznati šta. Sve sam vratio na svoje mesto. Ništa nisam uzeo. Niko mi ništa ne može prebaciti. Protegao sam se i krenuo prema izlazu. Žena za kasom me je pogledala sumnjičavo. »Dva SUPER SILVER žileta«. Rekoh »Još nešto?« Pitala me je. »Ne, ništa više. To je bilo sve«.

Pre nego što sam izašao bacio sam pogled na sat. On je iskoristio priliku i sekundarom mi munjevitio pokazao da je do kraja priče preostala još samo jedna sekunda...

trooka

jelena antonijević

SELJAKOVA ŽENA NA LESTVICAMA

*Pitoma trooka
i slepa
njihana novim vremenom
veša svoj
Večni dan*

*Podriguje tiho
nečujno
punim plućima
Gledam*

*Dugim putevima
kroz jednjak
do ždrele*

Uzbuđena

*Prati pomno
tamne titraje vazduha
rasplinjava oko
nozdrva usana*

Osmehom

*Na nausnicama pupe
sitne kaplje
mutnog znojca*

Poginjem se

●●●

*da nisi modar
ne bih te
nikad
kao gvozdenu masku
u noći
koja je tiha
pod svetlom
od kamena
ne bih te
nikad
kao kabaretsku igračicu
sa kukom od korala
mrvljom glavom
ne bih te
nikad
od kamilije dlake
ni zlatnog*

KAKO JE UMRLA GOSPOŽA DAFINA

*klopoću
nizbrdicom
iskeženi i vlažni
dani kepeci*

*bogata trpeza
odjednom došla
izdubljena
sve do niz reku*

*u odsajju vatre
prozirna leže
i nikad se više
ne budi*

●●●

*Osećam
strašna je snaga
u onoga ko je ima
pa i u tebi
kad zagrižaš u
crvljivu jabuku*

noćna kiša

trifun dimić

DAN KADA PADA KIŠA

Čekali su u širokoj ulici
da prestane kiša.
Odjednom,
osetivši njenu lepotu,
uhvatiše se za ruke
i izgubiše se u njoj.

KRAJ LETA

Dva puta
se sa mojih obrva
pokidalo leto.

Još i sada slušam
jesenji vetar
kako plače
među praznim prstima

Očekujem kišu.

U PROLAZU

Za mnom su ostale
gradske kapije.

Velika strast za gledanjem
zaboravlja me na ulici
po kojima se traže,
pred noć,
nevini dečaci i prostitutke.

ONOM STRANOM

Onom stranom luta misao

bližnja moja.
Ja sam svoj čovek
i davim se na sredini reke.

Hoću da ti pričam o ljudskoj istini:
Pruži mi ruke,
ja ti svoje neću dati.

TRAG

Nehotice, zaboravio sam svoj hod
između prašine i sprovoda,
tragajući za biljem
koje bi spojilo
tvoja lutanja i moje tragove.

UPORNOST PTICA

Klijaju nad mojom oranicom crne gljive
kao da su umesto semena
gavranovi usadili svoje perje.

Tajanstven i neproziran ubrzavam korak,
i sunovračajući se niz pad
otkrivam surovost prevare.

Posmatram svoje ruke nestvarne u nesmotrenosti
i isčekavam poput jesni sa kišovitim pozadinom,
da se uvučem u krtičnjak i pokrijem travama
možda ću imati vremena da sačekam ptice.

S romskog preveo autor